

ПЕРЕДМОВА

Книжка, яку ви тримаєте в руках, символізує безліч речей, зроблених уперше.

Це перший текст, який я видаю під новим імпринтом для юних читачів — *JIMMY Patterson Books*.

Це також і перший янг-едалт роман, котрий я обрав завдяки його оригінальному й бентежному переосмисленню захопливої таємниці Джека-Різника.

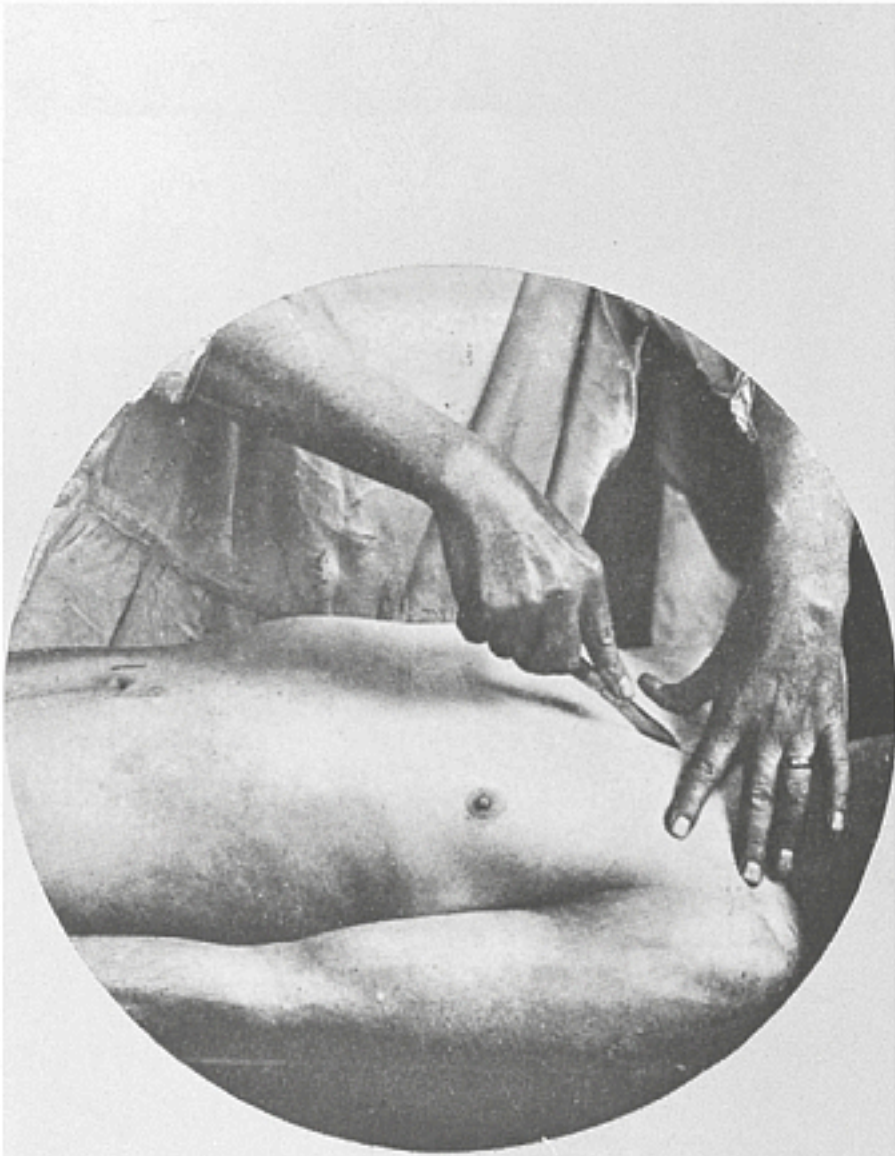
А ще це дебют для авторки Керрі Маніскалко.

Щойно я прочитав перший рядок її рукопису, то збагнув — мені ця книжка буде до смаку.

Буквально з перших слів проступає яскравий дотепний стиль Керрі, а також її безпомилкове чуття саспенсу й насичення емоцій. «По сліду Джека-Різника» — це атмосферна історія, сповнена таких поворотів, від яких вам піде мороз по шкірі, й запевняю: вона цілком виправдовує очікування, породжені тим гіпнотичним першим реченням. Хоча дія й розгортається у вікторіанському Лондоні, та блискуча й наполеглива Одрі-Роуз — на диво сучасна героїня, навіть за нашими мірками.

Місія *JIMMY Patterson*, зокрема, і полягає в тому, щоб видавати книжки, прочитавши які, юні читачі одразу казали б: «Дайте ще!». Я не маю сумніву, що «По сліду Джека-Різника» стане першою (і далеко не останньою) книжкою, що дасть нам змогу досягти цієї місії.

Джеймс Паттерсон

Приклад розтягування шкіри і правильного тримання скальпеля під час первинного розрізу

Дж. М. Бітті. Методики посмертного розтину, 1915

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

РОЗДІЛ 1

ПЕРВИННИЙ РОЗРІЗ

ЛАБОРАТОРІЯ ДОКТОРА ДЖОНАТАНА ВОДСВОРТА
ГАЙГЕЙТ

30 СЕРПНЯ 1888 РОКУ

Я поклала великий і вказівний пальці на зледенілу шкіру, розтягуючи її, як показував мені дядько.

Правильно виконати первинний розріз конче важливо.

Якийсь час придивлялася до металу, приставленого до шкіри, щоб обрати годящий кут — так вдасться зробити найохайніший розріз. Відчула на собі дядьків погляд, що уважно спостерігав за мною, та одразу зосередилася винятково на лезі у своїй руці.

Не вагаючись і миті, я протягла скальпель від плеча до грудини, щосили намагаючись тяти якомога глибше. Мої брови ледь здійнялися, але я швидко опанувала себе: моє лице перетворилося на непроникну маску. Людська плоть піддавалася куди легше, ніж я передбачала. Це було схоже на вирізання свинячої корейки перед смаженням. І не бентежило мене так, як мало б.

Зі щойно зробленого розрізу долинув нудотно-солодкавий запах: цей труп був старіший за інші. Я навіть була пожалкувала, що так поспішно відмовилася від кисневого апарата, яким пропонував скористатися дядько. Закралася підозра, що не всі

наші піддослідні об'єкти добуті законним шляхом чи пожертвовані добровільно.

З губ злетіла хмаринка пари, та я не воліла упокорюватись перед холодом. Відступивши від стола (під тувельками захрускотіла деревна стружка), я окинула поглядом свою роботу.

Рана практично не кровила. Для цього кров надто загусла й застоялася, а її нетиповий вигляд геть не викликав страху. Якби цей чоловік помер менш ніж тридцять шість годин тому, тоді інша річ — кров могла б пролитися на стіл, а там і на підлогу, просочивши стружку. Я витерла скальпель об фартух, і на ньому залишився не більший за чорнильну ляпку слід.

Ніде правди діти, це був чудовий розріз.

Я вже було зібралася приступити до наступного, аж тут дядько підняв руку і спинив мене. Я прикусила губу, шпетячи себе, що так скоро забула його настанови.

Через його тривалу суперечку з моїм батьком — обидва запевняли, що не пам'ятають, із чого все почалося (а от я добре все пам'ятаю) — дядько відмовився продовжувати моє навчання. Напартачити зараз означатиме лише нашкодити собі, а надто втратити можливість відвідати завтра школу.

— Одрі Роуз, зажди-но хвилю, — сказав він, виймаючи брудний інструмент у мене з руки.

Змішуючись із запахами органів, що розкладаються, у повітрі розвіявся гострий аромат прозорої рідини. Дядько якраз відкоркував пляшечку і плеснув трохи на ганчірку. Всенька дядькова лабораторія та його інструменти були пронизані ароматом антисептика. Мені слід було протерти ним і власний скальпель.

Більше такої помилки я не припускаюся.

Я роззирнулася підвалом, глянула на тіла при одній зі стін та на їхні бліді й заляклі, мов припорошені снігом гілки, кінцівки. Як не покваплюся, ми згайнуємо тут цілу ніч, а не повернись я додому якнайшвидше, мій батечко — велике цабе лорд Едмунд Водсворт — поставить на вуха Скотленд-Ярд.

І зважаючи на його статус, мене вочевидь шукатиме невеличке військо.

Дядько заткав пляшечку карболової кислоти й передав мені інший скальпель, схожий на довгий тонкий обідній ніж. Лезо виявилось навіть гострішим, ніж у попереднього. Користуючись цим стерильним інструментом, я зробила такий самий розріз уже від іншого плеча, а затим продовжила різати донизу, спинившись над пупком померлого.

Дядько не попереджав, що тяти вглиб грудної клітки буде аж так тяжко. Я зиркнула на нього, та його погляд був хижо прикутий до трупа.

Часом темрява в дядькових очах лякала більше, ніж мерці, котрих ми препарували.

— Щоб дістатися до серця, маєш спершу проламати ребра.

Було видно: він заледве стримується, щоб не зробити цього власноруч. Трупи складали йому товариство протягом багатьох ночей, наче то були захоплені підручники. Дядько любив розтинати тіла й віднаходити таємниці, що крилися серед їхньої шкіри та кісток. А тому, щоб його одержимість не поклала передчасно край урокові, я проламала грудну клітку, являючи на очі серце та інші нутрощі.

У лице вдарив огидний сморід, і я мимоволі позадкувала, заледве не затискаючи рота долонею.

Саме на це дядько й чекав, тож рушив уперед. Та перш ніж зумів відсторонити мене, я занурила руки в розпоротий живіт, копирсаючись між слизьких оболонки, поки не намацала те, що шукала. Зібравшись із духом, я приготувалася видалити печінку і прийняла з дядькових рук скальпель. Зрештою — після низки підрізаних і підсмикувань — орган піддався.

Я поклала його на тацю для дослідних зразків (печінка плюхнулася з чавканням) і переборолася бажання витерти руки об фартух. Якщо дядькові служниці відпиратимуть плямку крові — це одне, а ось липка суміш крові та слизу, що красувалася на моїх пальцях, — дещо геть інше.

Не годилося знову втрачати цілий штат покоївок, та й дядькові не всміхалося, щоб розлетілися нові чутки. Багато хто і без того вже мав його за справдешнього шаленця.

— Ну, небого, і який твій медичний вердикт? Що призвело до смерті цього чоловіка?

Печінка була просто в жахливому стані. Уздовж і впоперек її перетинали шрами, що скидалися на висхлі річки та притоки. Найперше мені спало на думку, що небіжчик частенько зазирає у чарку.

— Схоже на цироз, — я вказала на шрами. — І гадаю, його печінка відмовляла вже якийсь час. — Підійшовши до голови мертвого, я підняла на одному оці повіку. — Легеньке пожовтіння білків вказує на те, що цей чоловік помирав повільною смертю от уже кілька років.

Повернувшись до печінки, обережно відкрояла фрагмент — щоб дослідити невдовзі під мікроскопом, а сам орган сполоснула і вклала в банку для зберігання. Лишається ще позначити його